

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑ ΦΙΟΝ ΜΟΡΓΚΑΝ

CLARE
MACKINTOSH

ΤΟ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΠΑΡΤΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΑΡΙΑ-ΝΕΦΕΛΗ ΤΑΜΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ | ΦΙΟΝ

Η Φιόν Μόργκαν αναζητά σημάδια που να προδίδουν πως ο Άντρας που είναι ξαπλωμένος πλάι της είναι ζωντανός. Είναι ψηλός, με φαρδιούς ώμους και μαύρα μαλλιά κομμένα σύρριζα στο κρανίο του. Στον αυχένα, στο ύψος του γιακά έχει ένα μικρό τατουάζ με ένα όνομα: *Χάρις*.

Η Φιόν ξεροβήχει, ταράζει τη σιωπή με έναν ανεπαίσθητο, διστακτικό θόρυβο σαν να σκοπεύει να βγάλει λόγο, μα δεν ξέρει πώς να ξεκινήσει. Ο άντρας μένει ακίνητος. Αυτό κάνει τα πράγματα πιο εύκολα.

Υπάρχει όμως ένα μικρό ζήτημα με το μπράτσο του.

Είναι μεγάλο. Έχει λείο, σκούρο καφετί δέρμα που καλύπτει χωρίς καμία ζάρα δυο δικεφάλους από εκείνους που κάνουν πάντα τη Φιόν να θέλει να τους δαγκώσει, αν και σίγουρα τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για κάτι τέτοιο. Το έχει απλώσει διαγώνια πάνω στο στομάχι της, με την παλάμη να κρέμεται χαλαρά πλάι στον γοφό της. Η δύναμη της συνήθειας την ωθεί να ελέγξει τον παράμεσο του άντρα και νιώθει ανακούφιση όταν τον βρίσκει γυμνό. Κοιτάζει το ρολόι του. Οκτώ το πρωί. Ώρα να φεύγει.

Μετακινεί πρώτα τα πόδια της κουνώντας τα προς τα πλάγια ένα χιλιοστό τη φορά προτού λυγίσει τα γόνατά της για να

πατήσει στο πάτωμα κρατώντας συνεχώς τον κορμό της ακίνητο, σαν τη γυναίκα-λάστιχο που κουλουριάζει το σώμα της μες στο κουτί. Περιμένει μια στιγμή κι έπειτα πιέζει στο στρώμα το πάνω μισό του κορμιού της καθώς γλιστρά αργά προς την άκρη του κρεβατιού. Εξάσκησε και τελειοποίησε αυτόν τον ελιγμό τον περασμένο χρόνο εξαιτίας αυτού του λανθασμένου γονιδίου που κάνει τους άντρες να απλώνουν το χέρι στον ύπνο τους λες και τους ανήκεις.

Ο άντρας με το απλωμένο χέρι μουγκρίζει. Η Φιόν μετρά μέχρι το πενήντα. Αν ξυπνήσει, θα της προτείνει να καθίσει για πρωινό –ή έστω για καφέ– παρόλο που κανείς τους δεν θα ήθελε κάτι τέτοιο. Όχι μαζί τουλάχιστον. Η Φιόν πιστεύει πως φταίει η Γενιά Z. Πολύς συναισθηματισμός. Κάποτε οι άντρες σου έδειχναν την πόρτα με το καλημέρα σας, αλλά τώρα τηρούν όλοι τους τύπους. Την τρελαίνει αυτή η ιστορία.

Προσπαθεί να θυμηθεί σε ποιον ανήκει το χέρι. Το όνομα Χάρις δεν της λέει κάτι. Από Μ αρχίζει, είναι σίγουρη. Μάικ; Μαξ; Προσπαθεί να μαζέψει τα κομμάτια από τα σκοτεινά βάρθη του χθεσινοβραδινού αλκοόλ, γαντζωμένη σε μια ανάμνηση από ίσια λευκά δόντια, ένα ντροπαλό χαμόγελο, μια επιθυμία να ικανοποιηθεί, που της φάνηκε τόσο ελκυστική όσο και ασυνήθιστη.

Μαρκ;

Σκίζει ένα κομμάτι δέρμα από το εσωτερικό του πάνω χείλους της. Γαμώ, γαμώ, γαμώτο, γαμώ. Το σιχαίνεται όταν δεν θυμάται τα ονόματά τους. Νιώθει... πρόστυχη.

Μάρκους!

Η Φιόν χαμογελά με το βλέμμα στο ταβάνι, ζαλισμένη από την ανακούφιση. Κανόνας νούμερο ένα: να ξέρεις πάντα με ποιον περνάς τη νύχτα.

Μάρκους!

Η θύμηση του ονόματος ξεκλειδώνει και τα υπόλοιπα: η παραμονή της Πρωτοχρονιάς ξεδιπλώνεται σε όλο της το μεθυσμένο, ένδοξο μεγαλείο. Μάρκουσ Κάτι-ή-Κάτι άλλο (τα επώνυμα δεν μετράνε), εκπαιδευτής ελεύθερης πτώσης (μπορείς εσύ κι η παρέα σου να κάνετε δωρεάν), έπινε μαζί της το ένα σφηνάκι μετά το άλλο και γλίστρησε το χέρι του γύρω από τη μέση της όταν έσκυψε μπροστά για να ακουστεί μες στον θόρυβο του μπαρ. *Πάμε κάπου πιο ήσυχα; Μπορούμε να πάμε σπίτι μου...*

Η Φιόν κλείνει τα μάτια της και παραδίνεται στην ανατριχίλα που ένιωσε όταν ο αντίχειρας του Μάρκουσ άγγιξε το γυμνό της δέρμα: ένα άγγιγμα όλο υποσχέσεις. Για μια στιγμή σκέφτεται να γυρίσει πλευρό, να τον ξυπνήσει και...

Δεν υπάρχει δεύτερη φορά. Κανόνας νούμερο δύο.

Η κρεβατοκάμαρα του Μάρκουσ έχει την αδειανή, ανώνυμη αίσθηση του νοικιασμένου. Κρεμ τοίχοι και κάθετες περσίδες: ένα τραχύ χαλί που σε ηλεκτρίζει. Με το δεξί της πόδι η Φιόν βρίσκει το παντελόνι της. Το αριστερό της πόδι πιάνει μια κάλτσα και καθώς η ανάσα δίπλα της σταθεροποιείται, γλιστράει κάτω από το μπράτσο του Μάρκουσ και φτάνει στο πάτωμα με τη χάρη θαλάσσιου λιονταριού.

Το γαλάζιο μπλουζάκι που φορούσε το προηγούμενο βράδυ είναι δίπλα στην ντουλάπα και το τζιν της λίγα βήματα πιο πίσω. Το κλασικό μονοπάτι των ρούχων της. Η Φιόν είναι τελείως προβλέψιμη. Με λίγη τύχη θα βρει τα παπούτσια της πεταμένα στο χολ και το πουλόβερ σε καμιά λιμνούλα πλάι στην εξώπορτα.

Ντώνεται βιαστικά, βάζει τις κάλτσες στην τσέπη του τζιν για να κάνει πιο γρήγορα και ψάχνει το σουτιέν της χωρίς αποτέλεσμα, προτού το πάρει απόφαση πως το έχασε. Ένα γρήγορο κατούρημα και μια ματιά στο ντουλαπάκι του μπάνιου (ένα

κουτί με προφυλακτικά κι ένα μισοτελειωμένο σωληνάριο με κρέμα για τις αιμορροΐδες), έπειτα ψάχνει τα κλειδιά του αυτοκινήτου και την κάνει. Τα πεζοδρόμια είναι παγωμένα κι εκείνη ανεβάζει το φερμουάρ του παλτού της. Είναι χακί και τη σκεπάζει από το πιγούνι μέχρι και τον αστράγαλο, η ζεστασιά και η πρακτικότητά του ισοφαρίζουν το γεγονός ότι μοιάζει σαν υπνόσακος με πόδια. Καθώς βρίσκει τον δρόμο προς το αυτοκίνητό της, κάνει τον παραδοσιακό υπολογισμό των μονάδων αλκοόλ σε ώρες και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι μάλλον είναι σχεδόν εντάξει.

Είναι περασμένες εννιά όταν μπαίνει στο σπίτι και η μαμά της φτιάχνει χυλό από βρόμη. Στο καλοριφέρ κρέμονται δύο μαγιό.

«Εσύ δεν έχανες ποτέ το πρωτοχρονιάτικο κολύμπι».

Η φωνή της Έλεν Μόργκαν είναι ουδέτερη, αλλά η Φιόν έχει εμπειρία τριάντα χρόνων στην ερμηνεία των τεχνικών ψαρέματος της μαμάς της και ο τρόπος που πιάνει αυτή τη στιγμή την ξύλινη κουτάλα δεν είναι καλό σημάδι.

Η δεκαεξάχρονη Σέρεν ξεπηδά μέσα από έναν σωρό κουβέρτες στη μεγάλη καρέκλα δίπλα στο παράθυρο. «Βρήκαν ένα...»

«Άσε την αδερφή σου να φάει μια μπουκιά και θ' ασχοληθούμε αργότερα μ' αυτό». Η δυνατή φωνή της μαμάς κάλυψε τα λόγια της Σέρεν.

Η Φιόν στρέφεται στην αδερφή της. «Τι βρήκαν;»

Η Σέρεν κοιτάζει την πλάτη της μαμάς με νόημα.

«Το είδα αυτό».

«Για τον Θεό, ρε μαμά, είσαι πολύ καλή». Η Φιόν παίρνει τον βραστήρα από το κουζινάκι και χύνει λίγο νερό για να ελέγξει πόσο έχει μέσα προτού τον μεταφέρει στο μάτι. «Δεν σου πέρασε ποτέ απ' το μυαλό να μπεις στις Μυστικές Υπηρεσίες; Φαντάζομαι ότι “τα μάτια στην πλάτη” θα είναι απαραίτητο προσόν

για τη δουλειά, όπως το ζίου ζίτσου και τα άπταιστα ρωσικά». Βάζει το κινητό της στη φόρτιση, δεν το είχε ανοίξει από το προηγούμενο απόγευμα. «Τελοσπάντων, πώς ήταν το κολύμπι;»

«Δεν ήταν». Η Σέρεν ρίχνει μια εριστική ματιά στη μαμά. «Είχα μπει μόνο μέχρι τα γόνατα όταν είπαν σε όλους μας να βγούμε έξω».

«Πώς κι έτσι;»

«Αν ήσουν εκεί, θα ήξερες» είπε λακωνικά η μαμά.

«Με πήρε ο ύπνος».

«Στο σπίτι της Μία;»

Η Φιόν απαντά με ένα απροσδιόριστο μμμ. Η Σέρεν –πονηρή σαν αλεπού– κοιτάζει μια τη μαμά και μια τη Φιόν, σε εγγήγορση για την πιθανότητα να ξεσπάσουν δράματα.

«Γιατί εμένα μου είπαν ότι έμεινε στο πάρτι μέχρι αργά».

Η Μία Γουίλιαμς. Δύο τάξεις πιο μεγάλη από τη Φιόν: αυτή η διαφορά ηλικίας που όσο είσαι στην εφηβεία δεν επιτρέπει να έχεις τίποτα κοινό, σε αντίθεση με την επόμενη δεκαετία. Είναι φίλες «από γεννησιμιού» κι όχι από επιλογή, σκέφτεται πάντοτε η Φιόν με ποιον άλλο θα τα έπιναν, αν όχι μεταξύ τους;

«Μαμά, είμαι μεγάλη...»

«Και η Κέρι που έφυγε νωρίς είδε το αυτοκίνητό σου να βγαίνει από την πόλη».

Η Κέρι Τζόουνς η ταχυδρόμος. Άραγε είναι περίεργο, σκέφτεται η Φιόν, που προτιμά να κρατά τις κοινωνικές της συναστροφές μακριά από την πόλη; Δεν μπορείς ούτε να κλάσεις στο Κουμ Κόιντ χωρίς αυτό να γίνει πρωτοσέλιδο.

«Είχα μια δουλειά». Ο βραστήρας σφυρίζει σκληρά κι επίμονα, σαν να αμφισβητεί το φέμα της Φιόν. Βρίσκει μια καθαρή κούπα και ρίχνει μέσα ένα φακελάκι τσαγιού.

«Πρωτοχρονιάτικα;»

«Μαμά, σταμάτα να κάνεις...»

«Ανησυχώ για σένα. Έγκλημα είναι;»

«Είμαι απολύτως ασφαλής».

«Δεν εννοώ αυτό». Η Έλεν γυρίζει να κοιτάξει τη μεγαλύτερη της κόρη, με χαμηλή φωνή, βλέμμα φορτισμένο. «Έτσι δεν θα βρεις την ευτυχία, Φιόν».

Η Φιόν την κοιτάζει κατάματα. «Κάνεις λάθος».

Η μαμά τακτοποιήθηκε πολύ μικρή, αυτό ήταν το πρόβλημα. Η Έλεν ήταν δεκαεπτά όταν γνώρισε τον μπαμπά της Φιόν, δεκαεννιά όταν παντρεύτηκαν. Δεν είχε ξενοκοιμηθεί ποτέ, δεν είχε βγει ποτέ με κανέναν άλλο. Πώς να καταλάβει πόσο καλό θα μπορούσε να είναι το σεξ χωρίς δεσμεύσεις; Πόσο απελευθερωτικό.

«Τελοσπάντων...» Η Φιόν αλλάζει θέμα με μία και μόνο μακρόσυρτη λέξη αναζητώντας αδελφική αλληλεγγύη στο πρόσωπο της Σέρεν. «Γιατί δεν σε άφησαν να κολυμπήσεις;»

«Γιατί κάποιος τα τίναξε!» Το κουτσομπολιό εκτινάσσεται από μέσα της σαν το νερό μέσ' από το φράγμα.

Η μαμά πετάει την πετσέτα για τα πιάτα στη Σέρεν. «Πρόσεχε πώς μιλάς».

«Άουτς!»

«Αν ήμουν στη θέση σου, θα κρατούσα το κεφάλι χαμηλά, μικρή. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν έπρεπε να πας σ' αυτό το παλιοπάρτι».

Η Φιόν κοιτάζει τη Σέρεν. «Πήγες χθες βράδυ στην Ακτή;»

Το κορίτσι κουνά το πιγούνι αμυντικά. «Όλοι εκεί ήταν».

«Δεν δίνω δεκάρα αν ήταν εκεί ακόμα κι η βασίλισσα του Σαβά: σου είπα να μείνεις μακριά απ' αυτό το μέρος!» Η φωνή της μαμάς υψώνεται κι η Σέρεν μοιάζει σαν να θέλει να κλάψει.

«Πνίγηκε κάποιος;» λέει βιαστικά η Φιόν.

Η μαμά σταματά να ασχολείται με τη Σέρεν και κάνει ένα κοφτό νεύμα επιβεβαίωσης.

«Θεέ μου. Ποιος;»

Η Έλεν βάζει σε πιάτο τον χυλό, αναμειγμένο με βραστά μήλα και μια κουταλιά κρέμα από πάνω. «Ένας άντρας, μόνο αυτό ξέρουμε. Τον βρήκαν μπρούμυτα, οπότε...»

Το τηλέφωνο της Φιόν ζωντανεύει, η οθόνη πλημμυρίζει μηνύματα και αναπάντητες κλήσεις. Προσπερνά τα μηνύματα με ευχές για καλή χρονιά μέχρι να φτάσει στα μηνύματα που ήρθαν εκείνο το πρωί.

Άκουσες για το πτώμα στη λίμνη;

Ξέρεις ποιος είναι;

Πού ήσουν χθες βράδυ;

Πατάει το εικονίδιο που αναβοσβήνει για να ακούσει τα μηνύματα στον αυτόματο τηλεφωνητή. Οποιαδήποτε άλλη εποχή του χρόνου θα έπαιρνε όρκο ότι ο πνιγμένος θα ήταν κάποιος επισκέπτης. Κάποιος που δεν έχει συνηθίσει το κρύο ή το κολύμπι σε εξωτερικούς χώρους· κάποιος που δεν μεγάλωσε κοντά στο νερό. Έρχονται κάθε χρόνο στο Κουμ Κόιντ, ξεχύνονται από τα κάμπινγκ και πάνε στην όχθη της λίμνης σαν να είναι η παραλία του Μπόρνμουθ, βουτούν από την προβλήτα κι αφήνουν τα παιδιά τους μόνα πάνω σε φτηνιάρικα φουσκωτά.

Αλλά το κολύμπι την Πρωτοχρονιά είναι αυστηρά για τους ντόπιους. Κανείς δεν θέλει ξένους που οδηγούν μία ώρα ή και παραπάνω προκειμένου να μπορέσουν αργότερα να ενημερώσουν –αυτάρεσκα– την κατάστασή τους στο Facebook. Δεν υπάρχουν διαφημίσεις, μπλουζάκια, χορηγίες. Κανένας επίσημος διοργανωτής.

Ούτε και κάποιο μέτρο ασφαλείας, σκέφτεται μελαγχολικά η Φιόν. Ξέρει πως υπάρχουν άτομα στην κοινότητα που θα πουν

ότι η σημερινή τραγωδία απέδειξε πως είχαν δίκιο· άτομα που αρνούνται να παρακολουθήσουν το κολύμπι γιατί είναι επικίνδυνο. Όλο αυτό το τρέξιμο και το γέλιο και οι τούμπες· το νερό, τόσο κρύο που σου παγώνει τα πνευμόνια. Και όλα αυτά έχοντας πιει το προηγούμενο βράδυ. Είναι θέμα χρόνου να πνιγεί κανείς.

Το κινητό της Φιόν έχει γεμίσει μεθυσμένα φωνητικά μηνύματα από τη Μία και την Κέρι που φωνάζουν ενώ στο βάθος ακούγονται πυροτεχνήματα και ένα από τη μαμά εκείνο το πρωί – Πάμε στο κολύμπι – *lle wyf ti*;

«Άκουσα πως ήταν ο γερο-Ντίλγουιν Τζόουνς» λέει η Σέρεν.

«Με σμόκιν;» απαντά η μαμά. «Σαράντα χρόνια τώρα μόνο ζακέτες τον έχω δει να φοράει». Χαμηλώνει τη φωνή της και στρέφεται προς τη Φιόν. «Τους απομάκρυναν όλους από το πτώμα όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Ήταν...» Σταματά. «Ήταν σε άσχημη κατάσταση».

«Κάποιος είπε ότι το πρόσωπό του ήταν διαλυμένο». Η Σέρεν σηκώνεται με μάτια γουρλωμένα και βλέμμα επιτηδευμένα μακάβριο. Τα μαλλιά της είναι ακόμα πιο κόκκινα από της Φιόν, με τις ίδιες φριζαρισμένες μπούκλες που δεν γίνεται με τίποτα να συμμαζέψει. Η Φιόν τα κουμαντάρει συνήθως με έναν ακατάστατο κότσο, ενώ η Σέρεν τα αφήνει λιτά να πέφτουν στους ώμους της σαν ένα μεγάλο πυρρόξανθο σύννεφο. Είναι χλωμή, τα μάτια της μουτζουρωμένα από το χθεσινό μακιγιάζ.

«Άσε τα κουτσομπολιά, Σέρεν, και φάε τον χυλό σου. Ως το μεσημέρι θα 'χουν παγώσει τα κόκαλά σου».

«Μέχρι τα γόνατα μπήκα μόνο».

«Και στα πόδια δεν έχεις κόκαλα;»

«Κάποια εξαφάνιση θα πρέπει να έχει δηλωθεί όμως...» αρχίζει να λέει η Φιόν, αλλά όταν φτάνει στο τελευταίο φωνη-

τικό μήνυμα, ο σφυγμός της δυναμώνει. Βγάζει το κινητό από τη φόρτιση. «Πρέπει να φύγω».

«Μα μόλις ήρθες!»

«Το ξέρω, αλλά...» Η Φιόν πετάγεται πάνω για να πάρει μια καθαρή μπλούζα από την απλώστρα, αναρωτιέται αν μπορεί να αρπάξει κι ένα σουτιέν χωρίς να το προσέξει η μαμά. Μισή ντουζίνα κάλτσες πέφτουν από το ράφι· η μία από αυτές προσγειώνεται αριστοτεχνικά στο δοχείο με τον χυλό.

«Φιόν Μόργκαν!»

Τριάντα χρονών, με έναν γάμο κι ένα στεγαστικό δάνειο στις πλάτες της κι όμως η πετσέτα της μαμάς παραμένει υπολογίσιμη δύναμη. Για δεύτερη φορά μέσα σε δύο ώρες η Φιόν θα αποχωρήσει βιαστικά.

Καθώς απομακρύνεται, η εξάτμιση του αυτοκινήτου βήχει σε ένδειξη διαμαρτυρίας· εκείνη πληκτρολογεί τα νούμερα με το ένα χέρι ισορροπώντας το κινητό της στη θέση του συνοδηγού. Φεύγοντας από την πόλη προσπερνά ένα αυτοκίνητο: ένα καλοντυμένο ζευγάρι καθ' οδόν για επίσκεψη στην οικογένεια, τρία βαριεστημένα παιδιά στο πίσω κάθισμα. Ο οδηγός γέρνει προς την κόρνα και κολλάει πίσω από το αμάξι της Φιόν θέλοντας κάτι να αποδείξει.

«Μία;» λέει η Φιόν όταν βγαίνει ο τηλεφωνητής. Πατάει τέρμα το γκάζι. «Η Φι είμαι». Ο σφυγμός της βουίζει στους κροτάφους. «Αν σε ρωτήσει η μαμά πού ήμουν χθες βράδυ, πες της πως ήμασταν μαζί».

**ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ.
ΤΟ ΠΡΩΙ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΠΤΟΙ.**

Ένα ανεπανόληπτο πάρτι. Δεν έχουν έρθει όλοι όμως για να γιορτάσουν.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς και το σπίτι του Ρις Λόιντ είναι γεμάτο κόσμο. Το θέρετρό του στη λίμνη Μίρορ γνωρίζει μεγάλη επιτυχία και ο ίδιος κάλεσε τους κατοίκους του διπλανού χωριού να πιουν σαμπάνια με τους νέους πλούσιους γείτονές τους.

Ως τα μεσάνυχτα όμως, ο Ρις θα επιπλέει νεκρός στα παγωμένα νερά της λίμνης.

Την Πρωτοχρονιά, η Φιόν Μόργκαν έρχεται αντιμέτωπη με ένα ολόκληρο χωριό υπόπτων. Η μικρή κοινότητα είναι το σπίτι της, επομένως όλοι οι ύποπτοι είναι οι γείτονες, οι φίλοι και η οικογένειά της – και η Φιόν πρέπει να προστατέψει τα δικά της μυστικά. Κάθε λεπτό και ένα νέο ψέμα. Σύντομα το ερώτημα δεν είναι ποιος θα ήθελε νεκρό τον Ρις... αλλά ποιος τελικά τον σκότωσε.

Σε ένα χωριό με τόσα μυστικά, μια δολοφονία είναι μόνο η αρχή.

Η γραφή είναι εξαιρετική. Διαβολικά αστεία και έξυπνη, θυμίζει Agatha Christie. Αυτό το πάρτι δεν θέλετε να το χάσετε.

PATRICIA CORNWELL, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Η Clare Mackintosh με κάθε βιβλίο γίνεται όλο και καλύτερη.
Ένα συναρπαστικό ανάγνωσμα γεμάτο αυτοπεποίθηση.

PETER JAMES, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN: 978-618-03-3222-3

9 786180 332223

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83222

metaixmio.gr

 ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book